

Monoloog na de rechtszaal door

M. DE LACOUR

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-Mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IK BEGRIJP DE VRAAG** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **M. DE LACOUR** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© **2026 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **1** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten.

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon: (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Anne

Stem

DECOR:

Bed of een stoel in een kamer.

VOORWOORD VAN DE SCHRIJVER:

Deze monoloog is geschreven als speeltekst, niet als verklaring. Alles wat nodig is om het stuk te begrijpen, zit in wat Anne zegt, niet in wat zij uitlegt.

De tekst beweegt zich door drie ervaringen die in elkaar grijpen: angst voor wat opnieuw moet komen, herinneringen aan wat al is geweest, en het gevoel van nu. Deze lagen hoeven niet benoemd of uitgelegd te worden in het spel. Ze mogen door elkaar lopen.

De speelster hoeft het publiek niets te leren en niets te overtuigen. Dit is geen betoog en geen aanklacht. Het is een innerlijke strijd die hoorbaar wordt.

Verdriet en woede mogen in vlagen opkomen en weer verdwijnen. Gelatenheid is geen berusting, maar een vorm van overleven. Stiltes zijn geen rustpunten, maar momenten waarop het lichaam voorrang krijgt op woorden.

Speel de tekst eenvoudig, lichamelijk en zonder opsmuk. Vertrouw erop dat wat niet wordt uitgelegd, juist het meest wordt gevoeld.

(Het is nacht. ANNE zit rechtop in bed. Of op een stoel. Ze is aangekleed alsof ze elk moment de deur uit moet. Alsof ze te laat is.

Ze glijdt voortdurend tussen deze lagen. Soms merkt ze dat zelf, soms niet.)

ANNE:

Ik was er wéér.

Ik wist het al voordat ik mijn ogen opende.

Die ruimte. Dat licht.

Niet fel.

Net genoeg om je nergens te kunnen verstoppen.

(pauze)

Ik had mijn kleren aan.

Tenminste... dat dacht ik.

Maar zo voelde het niet.

STEM: *(verdediging)* Mevrouw, kunt u uitleggen wat maakte dat u op dat moment niet bent weggegaan?

ANNE:

Omdat...

Omdat mijn benen er gewoon mee ophielden.

Dat gebeurt soms.

Bij gevaar.

Dat is geen zwakte.

Dat heet biologie.

Dat heb ik opgezocht.

Drie uur 's nachts.

Met koude koffie.

(beat)

Maar dat staat natuurlijk niet in uw map, hè?

STEM: *(verdediging)* U zegt dat u bang was. Kunt u beschrijven hoe u toen reageerde?

ANNE:

Nee.

Ik was te druk met overleven.

(fel) Dan schreeuw je dus niet.

(ademt, slikt)

Ik hoorde mezelf antwoorden. In die droom.

Heel rustig.
Netjes.
Alsof ik een stom formulier invulde.

(nadoend)

“Ja.”

“Nee.”

“Ik weet het niet meer precies.”

(pauze)

Dat “ik weet het niet meer precies”...
dat is mijn schuld geworden.
Dat ene zinnetje.
Alsof ik het verzon.

STEM: *(verdediging)* U was alleen met hem. U kende hem al. U had eerder op de avond met hem gelachen, klopt dat?

ANNE:

Ja.

Dat klopt allemaal.

(zachter)

Ik lachte ook toen ik twaalf was.
En vijftien.
En nu lach ik soms nog steeds.
Dat heet: doen alsof je normaal bent.

(beat)

Maar in die zaal...
werd lachen verdacht.

STEM: Had u alcohol gedronken?

ANNE:

Ja.

Ik was niet dronken.
Ik was er gewoon bij.
Helder genoeg
om later te horen
dat het toch mijn eigen schuld was.

(bitter lachje)

Knap. Echt knap. Zo werkt dat dus.

(stilte)

Ik zag ze kijken.
Niet boos.
Dat was erger.
Neutraal.
Zoals je naar een kapotte fiets kijkt.
“Wat is hier misgegaan?”
Alsof ik dat niet al duizend keer had gevraagd.

STEM: (*verdediging*) Wat maakte dat u op enig moment weer die ruimte in ging?

ANNE:

Omdat ik dacht dat het klaar was.
Omdat ik hem geloofde.
Omdat ik het wilde sussen. Omdat het anders erger werd.
Omdat... ja. Omdat.

(*hard*)

Omdat ik geen alarmknop op mijn buik heb zitten.

(*ademhaling versnelt*)

En toen...
toen zei hij mijn naam.
Heel zacht.
Zoals je een hond roept.

(*stilte*)

Ik wil iets zeggen.
Hardop.
Nu.
Maar ik blijf zitten.
Alsof ik vastzit.
Mijn mond beweegt.
Ik weet wat ik wil zeggen.
Maar mijn stem komt niet verder
dan zijn naam.

STEM: (*verdediging*) Kunt u zo concreet mogelijk beschrijven wat u heeft gezegd en hoe hij daarop reageerde?

ANNE:

Nee.
Ik heb geen opname.
Geen getuige.
Geen kneuzing op de juiste plek.

Alleen dit lichaam dat het nog weet
als mijn hoofd het liever vergeet.

(legt hand op borst)

Dit klopt niet meer.
Sindsdien.

(pauze)

Weet u wat het ergste is?
Niet hij.
Niet eens die vragen.

(zacht)

Het moment dat ik mezelf hoorde twijfelen.
Heel even.
Een seconde.

(fluisterend)

“Had ik iets anders moeten doen?”

(stilte, dan boos)

Daar gaat iets kapot vanbinnen.
En dat repareren ze niet in een vonnis.

(pauze)

En dan is er nog iets waar niemand naar vraagt.
Iets waar ik zelf ook liever niet over begin.
Walging.
Niet groot.
Niet theatraal.
Maar plotseling.
Dat moment dat iemand te dichtbij komt.
Dat een hand net iets te lang blijft hangen.
Dat een geur terugkomt die hier niets te zoeken heeft.

(hard)

Dan wil ik uit mijn eigen huid.
Niet omdat die huid fout is.
Maar omdat hij alles onthouden heeft.

(stilte)

En dan komt schuld.
Niet logisch.
Wel hardnekkig.

Dat stemmetje dat zegt:
Had ik maar...
Was ik maar...

(fel)

Alsof ik iets te herstellen heb.
Alsof dit een mislukte afspraak was
en geen grens die werd overgelopen.

(pauze)

Sindsdien vertrouw ik minder.
Niet alleen anderen.
Ook mezelf.
Mijn oordeel.
Mijn gevoel.
Mijn idee van veilig.

(zachter)

Ik check alles.
Altijd.

(stilte)

*(Overgang. De lagen schuiven. De droom, herinnering en het nu
lopen door elkaar.
Ze staat. Alsof ze weer moet antwoorden)*

ANNE:

Het rare is...
overdag kan ik dit allemaal uitleggen.
Netjes.
Logisch.
Met woorden die ik heb geoefend.
's Nachts niet.
's Nachts zit ik vast in dat moment
dat niemand opschrijft.

(pauze)

Dan hoor ik geen vragen.
Dan hoor ik gedachten.

(beat)

Mijn eigen stem.
En die is harder dan u.

STEM: *(rechter)* Mevrouw, het is belangrijk dat u de vragen zo eerlijk

en volledig mogelijk beantwoordt.

ANNE:

Dat dóé ik.

Al jaren.

Elke keer opnieuw.

(fel)

Maar blijkbaar is dat niet genoeg
als ik niet op de juiste manier kapot ben.

(ademt)

Ik droom dat ik daar zit
en dat iedereen iets anders ziet.

De rechter ziet een zaak.

U ziet inconsistenties.

Hij ziet hoop.

(droog)

En soms zie ik mezelf van bovenaf,
Alsof ik naar iemand anders kijk
die dit beter had moeten doen.

(pauze)

Dat is geen afstand hoor.

Dat is overleven.

Mijn hoofd gaat ergens anders staan
terwijl mijn lichaam het opvangt.

(zacht)

Dat heb ik niet gekozen.

Dat gebeurde gewoon.

(stilte)

In die droom zegt niemand mijn naam.

Behalve u.

En alleen als u iets wilt dat ik bevestig.

STEM: *(verdediging)* U bent na wat u beschrijft nog enige tijd
gebleven. Kunt u uitleggen waarom?

ANNE:

Omdat ik dacht dat als ik rustig bleef
het misschien niet echt was gebeurd.

Omdat ik dacht:

als ik dit normaal maak, gaat het weg.

(zachter)

Dat werkt bij een kapotte fietsbel.

Niet bij dit.

(pauze)

Ik voel in mijn droom weer die schaamte.

Niet groot.

Niet dramatisch.

Klein.

Plakkerig.

Alsof het aan mijn huid zit.

(wrijft handen)

Ik schaam me kapot voor hoe ik daar zat.

Maar soms is het geen schaamte.

Soms is het jaloezie.

Naar mensen die achteloos praten.

Die laat thuiskomen zonder plan.

Die hun lichaam gebruiken zonder overleg.

(droog)

Ik gun het ze.

Echt.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto